

Machtsstrijd

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter en:

- * ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;
- * blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;
 - * én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,
Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor
eventuele aanpassingen of aanvullingen op deze titel.

Wouter Helders

Machtsstrijd

Karakter Uitgevers B.V.

© 2016 Wouter Helders

© 2016 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: Michiel Niesen | ZetProducties

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Omslagbeeld: © Silas Manhood

ISBN 978 90 452 1197 8

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn zoon Rijk, in de hoop
dat hij net zo'n boekenwurm wordt als zijn vader.*

Proloog

Congo, 5 mei 1975

De weg door de jungle was zo goed als verlaten. De donkere gezichten van een handjevol voetgangers versmolten met de muur van bomen in het licht van de ondergaande zon.

‘Ze gaan ze vermoorden.’ De woorden echoden door zijn hoofd terwijl hij het gaspedaal nog wat dieper intrapte. De motor van de pick-up protesteerde, maar gaf toe. Langzaam bewoog de snelheidswijzer naar rechts, maar een paar kuilen in de weg gooiden roet in het eten. Marcel Lafleur trapte op de rem en schakelde vloekend terug. Ze hadden minstens een uur voorsprong. Hij zou ze nooit meer inhalen. En zelfs als het zou lukken, wat zou hij dan aantreffen? Zijn ogen schoten naar de passagiersstoel. Het pistool staarde terug. Ondanks de hitte rilde Marcel. Het zou snel donker zijn. Waar was hij aan begonnen?

De weg werd wat egalier en Marcel drukte zijn gaspedaal weer wat verder in. Het was levensgevaarlijk hier zo hard te rijden, dat wist hij, maar het was zijn enige kans. Anders zou hij ze nooit op tijd vinden. De snelheidsmeter sloeg weer helemaal uit naar rechts. Misschien had hij toch een kans. Als ze deze route tenminste genomen hadden. Hij schudde met zijn hoofd en verdreef de twijfel. Het was de kortste weg naar Lubumbashi aan de Zambianse grens. Het kon bijna niet anders.

Het was donker nu. In het licht van de sterren schenen zijn knokkels wit door zijn huid heen. Met het stuur in zijn handen geklemd tuurde Marcel de nacht in. Hij kende het gebied als zijn broekzak, had afgesneden waar hij kon en moest wat tijd gewonnen hebben. Maar zaten ze nog wel voor hem? Hij was een paar dorpen gepasseerd. Zouden Hurkman en zijn zwangere vrouw gestopt zijn om te overnachten?

Terwijl de weg onder hem weer begon te stijgen wist hij het plotseling zeker: hij moest ze gemist hebben. Gefrustreerd sloeg hij op zijn dashboard. Hij moest terug. Boven aan de heuvel aangekomen trapte hij hard op de rem om de auto te draaien toen hij het zag. Het was een heldere nacht en bijna vollemaan. Vanaf dit hoge punt had hij kilometers zicht. De rode

schokkende vlek laaide weer op. Een kilometer of twee recht voor hem. Vuur. Met een angstig voorgevoel reed hij de heuvel af, de vlammen tegemoet.

Twee bochten verder doken de lichten vanuit het niets achter hem op. Als elfjes dansten de koplampen over de donkere weg, om in een razende pirouette dichterbij te komen. Marcel nam gas terug en gebaarde met zijn arm uit het raam gestoken dat de wagen hem moest passeren. De lampen werden groter en feller totdat de hele pick-up baadde in hun gele schijnsel. Pas op het laatste moment realiseerde hij zich dat de auto niet uitweek. De legerjeep boorde zich op volle snelheid in de achterkant van de pick-up. Marcells voorhoofd knalde tegen het stuur en de huid op zijn voorhoofd barstte open. De achterkant van de auto slipte weg. Terwijl hij vocht om de controle over de auto begon het warme bloed over zijn gezicht te stromen. Marcel gooide het stuur om en had geluk. De wielen kregen grip in de uitgesleten sporen in de weg en de pick-up stopte met stuiteren.

Tijd om te ontspannen had hij niet. Een blik in zijn spiegel bevestigde dat de jeep zich opmaakte voor de tweede aanval. In een flits realiseerde hij zich dat hij in de val was gelopen. Ze kwamen voor hem.

Marcel zette zijn tanden op elkaar om de pijn te verbijten en veegde het bloed dat in zijn ogen begon te lopen weg. Hij schakelde terug en liet zijn voet neervallen op het gaspedaal. De auto sprong vooruit en pakte een voorsprong op zijn achtervolger. Marcel reikte naar het pistool, dat op de grond gevallen was, en stak het onder zijn riem. Hij zou zijn huid duur verkopen.

Een lichte schok en het gekletter van steentjes verraadden dat het zandpad had plaatsgemaakt voor een hardere ondergrond. Marcel grijsde. De kaarten waren opnieuw geschud. Nu had hij een kans hun voor te blijven.

Het bloed begon weer in zijn ogen te lopen en ontnam hem het zicht. Ruw veegde hij het weg, knipperde met zijn ogen en wierp opnieuw haastig een blik in de achteruitkijkspiegel. De lichten waren een meter of vijftig van hem verwijderd en leken niet dichterbij te komen. De weg maakte een flauwe bocht en begon weer te dalen. Zou hij het volgende dorp kunnen bereiken? Ver kon het niet meer zijn naar de handelspost. Zijn snelheidsmeter hikte tegen het maximum aan en de donkere muren aan beide kanten van de weg vlogen aan hem voorbij, om plotseling terug te wijken. Hij schoot

het woud uit en was zo overdonderd door de rode gloed die de open plek verlichtte dat hij niet zag dat er iets blonk op het wegdek voor hem.

De vier banden van de auto werden aan flarden gereten toen de wagen met honderdveertig kilometer per uur over de spijkermaat denderde. De pick-up sloeg drie keer over de kop voordat hij, in de gloed van het tien meter hoge vuur, ondersteboven tot stilstand kwam. De wielen draaiden zachtjes door en een van de gebroken koplampen verlichtte een stuk van de bosrand.

Marcel Lafleur was uit de auto geworpen en lag op zijn rug in het gras. Even vroeg hij zich af waarom hij zich niet kon bewegen. Waarom hij behalve zijn hoofd zijn lichaam niet voelde. Maar die verbazing maakte al snel plaats voor verwondering. Nu pas realiseerde hij zich hoe helder het vannacht was. Nog nooit had hij zoveel sterren gezien. Hij knipperde met zijn ogen. Niet zeker of de zwarte wolken die langs de hemel dreven echt waren of niet. Toen hoorde hij het ook. Het bulderende geluid van vuur. Met moeite bewoog hij zijn hoofd in de richting van het lawaai. Onmiddellijk sloeg de warmte van het vuur in zijn gezicht. De rode gloed die hij eerder had gezien, kwam van een in brand staande Land Rover. Metershoge vlammen klauwden naar de nacht. Even dacht hij twee lichamen in de vlammenzee te ontwaren, maar de contouren waren vaag. Of waren het zijn ogen die hem in de steek lieten? De geur van verbrand vlees die zijn neus binnendrong, gaf hem het antwoord.

Vol walging sloot hij zijn ogen en wendde, happend naar frisse lucht, zijn gezicht af. Het was de auto van Hurkman. Dat wist hij zeker. Ze waren dood. Hij had gefaald. Nu zou hij zelf sterven. Het verbaasde hem dat hij niet bang was. Dat hij geen angst voelde voor wat komen ging. Een vreemd soort gelatenheid maakte zich van hem meester. Marcel opende zijn ogen om weer naar de sterrenhemel te kijken.

Hij voelde de aanwezigheid van de man zonder hem gezien of gehoord te hebben. Hij draaide zijn ogen naar de zijkant en zag de man. Een donker silhouet tegen het inferno op de achtergrond.

Zich inspannend, focuste Marcel zijn ogen. Even kwam de scherpte terug en meteen herkende hij de man die over hem heen gebogen stond. Het was een van de mijnwerkers. 'Olivier...' stamelde hij schor. 'Ben jij dat? Ik...' De ijzeren staaf die de man in zijn handen geklemd hield, kwam met een klap

op het voorhoofd van Marcel neer. En nog eens. Toen de legerjeep weg-scheurde, bleef Marcels levenloze lichaam achter in de afnemende gloed van het uitgebrande voertuig. In de verte jankte een hond.

I

België, 15 januari 2016

Het was vreemd hoe weinig er van een mensenleven overbleef, dacht ze terwijl ze de doos met spullen uit haar moeders huis in de auto zette. Foto-boeken, de ingelijste trouwfoto van haar ouders, een bakelieten telefoon en een wandklokje. Dat was het. Verder had haar moeder alles al weggegeven of verkocht om de rekeningen van het verzorgingshuis te kunnen betalen.

Sofie sloeg de achterklep van de auto dicht en keek nog een keer achterom. Côte d'Or was gevestigd in een villa in een van de buitenwijken van Brussel. Ze had het eigenlijk niet kunnen betalen, maar haar moeder had erop gestaan hier haar laatste jaren door te brengen. Niet om de luxe. Als Congolese had ze het een nachtmerrie gevonden te moeten leven tussen bejaarde Belgen. Maar in Côte d'Or, waar veel welgestelde ouderen uit voormalig Belgisch Congo verbleven, had ze zich thuis gevoeld. Dat het haar al haar spaargeld kostte, had ze voor lief genomen.

Na een laatste blik op de villa en de eindeloze bloemperken, stapte Sofie in haar Volkswagen Kever uit 1973 en reed weg. De afgelopen twee jaar had ze de trip minimaal twee keer per week gemaakt. Nu haar moeder er niet meer was, zou ze er nooit meer komen.

De wacht zag haar de oprijlaan afrijden en drukte op de knop waarmee de poort met spijlen naar binnen toe openzwaaide. Sofie stak haar hand op en reed zonder vaart te minderen voor de laatste keer het terrein af. Over de brede laan met achter bomen en hoge muren verscholen herenhuizen vervolgde ze op de automatische piloot haar route naar de periferie van de hoofdstad.

Anderhalf uur later parkeerde ze voor de vervallen flat waar ze al sinds het einde van haar studie een woning had. Als freelancer voor verschillende Antwerpse kranten en een tijdschrift over Afrika verdiende ze meer dan genoeg om te verhuizen, en af en toe speurde ze door de woonadvertenties, maar concrete stappen ondernam ze nooit. De sfeer in de Antwerpse volksbuurt beviel haar wel. Het hield haar scherp.

Ze klikte het stuurslot vast en legde een kaart met 'deze auto is leeg' op

het dashboard. Ook opende ze het dashboardkastje om eventuele nieuwsgierige junkts te tonen dat de auto écht leeg was. Met de doos in haar armen liep ze over de stoep naar de portiek. Twee tieners van Arabische afkomst stootten elkaar opgewonden aan. 'Lekker kontje, habibi!' Sofie negeerde hen, maar kon het niet nalaten iets uitdagender met haar heupen te wiegen toen ze hen passeerde. Ook wurmde ze één arm vrij en stak over haar schouder haar middelvinger naar hen op. Iets wat haar op gejoel en gefluit kwam te staan. In het glas van de voordeur glimlachte ze naar zichzelf. Ze was het gewend nagestaard te worden op straat. Dat ze met haar een meter tweeënzestig niet boven de meeste vrouwen uitstak, deed daar weinig aan af. Haar dodelijkste wapens, haar benen en billen, accentueerde ze door altijd hakken te dragen. Haar taille en borsten hield ze in model door een dagelijkse vinyasa-yogasessie en door twee kickboks sessies per week. Het meest viel ze op door haar lange, krullende haar en haar blauwe ogen die fel afstaken tegen haar getinte huid. Een ex-minnaar had haar ooit gek-scherend het mooiste product genoemd dat de Belgische koloniën hadden voortgebracht.

Twee trappen hoger balanceerde ze de doos onder één arm terwijl ze met haar vrije hand in haar handtas zocht naar de huissleutels. Ze vond ze, wurmde ze in het slot en duwde, na enig wroeten, met haar schouder de deur open, toen het misging. De doos bleef achter de deurspijl haken en viel met een klap op de grond. Het fotolijstje viel op de stenen vloer en brak. Ingeklemd tussen de foto boeken had de oude klok de val overleefd.

Vloekend bukte ze zich en raapte alles bij elkaar. Voorzichtig verzamelde ze de stukjes hout en glasscherven. De foto was niet beschadigd. Gelukkig. Dat was het belangrijkste. Ze viste hem van de grond en verstijfde. Hij was veel dikker dan een foto zou moeten zijn. Nog steeds neergeknield op de grond draaide ze de foto om en zag dat er een enveloppe achter geplakt zat. Een brief? Misschien een boodschap van haar moeder?

Met de doos vol scherven in haar handen liep ze haar kleine maar efficiënt ingerichte appartement binnen. Ze trapte haar yogamatje aan de kant en zette peinzend de doos op haar aanrecht. First things first. Ze snakte naar een kop koffie. Met een paar drukken op de knop zette ze haar gloednieuwe DeLonghi-machine aan het werk. De geur van versgemalen koffiebonen vulde de kleine keuken. Een minuut later liep ze met haar amandelmelk-

cappuccino in de ene en de trouwfoto in haar andere hand naar de sofa. In het door het grote raam binnenvallende daglicht bekeek ze de zwart-witfoto. Rechts onder in de hoek stonden de plaats en datum gestempeld: Kinshasa, 7 juli 1973. Haar vader met snor en tropenuniform en haar moeder in een traditioneel Afrikaans gewaad. Ze waren een knap stel geweest, dacht ze. Ze lachten allebei naar de fotograaf, vol vertrouwen in de toekomst. Helaas was het anders gelopen: twee jaar later was haar vader verongelukt en was haar moeder, zwanger van haar, naar België gekomen.

Ze kon haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Na een laatste slok koffie keerde ze de foto om en bestudeerde de ongeopende enveloppe. Het papier was vergeeld en zag er verweerd uit. Een strak, mannelijk handschrift had het geadresseerd aan Madame Nicolette Lafleur, haar moeder, op een adres dat ze niet kende: Rue de la Montagne 14, Kinshasa. Weer die naam, dacht ze. Kinshasa, de hoofdstad van Congo, het huidige Zaïre. Op de vervaagde rode stempel kon ze het jaartal nog ontcijferen: 1975. De datum was onleesbaar. Was het een brief van haar vader aan haar moeder? Waarom had ze hem niet geopend? Een tweede, recentere stempel van de Belgische post gaf haar een vermoedelijk antwoord: Bruxelles, Mars 2011.

Sofie leunde verbaasd achterover. Zo te zien had haar moeder in 2011 na ruim vijfendertig jaar een brief ontvangen van haar al bijna even lang overleden echtgenoot uit een land dat niet meer bestond. Een tijdcapsule die haar zwaar demente moeder niet meer had willen openen? Sofie bracht de mok koffie naar haar lippen en dacht na. Het voelde bijna oneerbiedig de enveloppe te openen en een brief te lezen die niet voor haar bestemd was. Toch moest ze weten wat erin stond. Met trillende vingers begon ze de enveloppe te openen.

Lieve Nicolette,

Ik hoop dat je deze brief nooit zult lezen. Dat betekent namelijk dat ik bij je ben en hem heb kunnen onderscheppen. Zo niet, dan heb ik het niet gehaald. Dat spijt me. Je verdient beter. Ik hoop dat je begrijpt dat ik moest proberen ze te redden. Ik had geen keus.

Peter en Antjie Hurkman zijn vermoord. De Graaff zit erachter. Neem contact op met François Nbane, mijn assistent. Hij weet meer.

Voor altijd de jouwe,

Marcel

Sofie las de brief met tranen in haar ogen Hij was geschreven in hetzelfde handschrift dat op de enveloppe stond. Het handschrift van haar vader wist ze nu, die een afscheidsbrief had geschreven aan haar moeder. Een bijna cryptische brief die meer vragen opriep dan antwoorden gaf. Wat had haar vader willen bereiken? En wat was er gebeurd? Was het vlak voor het ongeluk geschreven? En wie was De Graaff? Ze wist het niet. Met een zucht legde ze de brief neer, stond op en liep naar de keuken.